

O legătură vie cu soarele neprihăririi

15 mai 2008

Gili Cârstea

De-a lungul istoriei sacre s-a tot repetat un tipar de gândire, și el ne afectează și pe noi, beneficiarii unui monumental depozit de lumină și adevăr. În fiecare generație lumina nouă și adevărul prezent au fost îmbrățișate de o rămășiță neglijabilă a poporului lui Dumnezeu, în timp ce majoritatea zdrobitoare, în frunte cu liderii bisericii, le-au refuzat.

În timp ce onorăm lumina veche – care odată a fost nouă – și apreciem pe cei câțiva purtători ai ei deveniți martiri sau eroi ai credinței, în același timp respingem lumina nouă pentru timpul nostru, și facem martiri și eroi ai credinței pentru generațiile viitoare pe purtătorii ei de astăzi.

Această realitate crudă a marcat întreaga istorie a poporului lui Dumnezeu. Și nu a fost așa deoarece Dumnezeu a ales să vorbească prin oameni cărora le puteai întoarce spatele fără prea serioase muștrări de conștiință. El ne-a arătat că inima firească se opune adevărului și neprihăririi chiar atunci când solii Lui se bucură de cea mai înaltă acreditare.

Pe Moise l-au tracasat permanent, și erau dispuși să meargă până la capăt spre a scăpa de el. Generațiile următoare însă l-au divinizat, recunoscând că fără el Israel n-ar fi avut niciun viitor. Ambasadorii lui Dumnezeu din trecut au fost batjocoriți și măcelăriți, fiind considerați eretici, dar acum ei sunt profeții Domnului, venerați cu mare pioșenie.

Ellen White este astăzi onorată, lucrările ei sunt publicate vast în biserica mondială, și recunoaștem că fără ea această mișcare nu avea niciun viitor. Dar atunci când biserica trebuia să facă pasul decisiv peste Iordan, ea a fost batjocorită pe față, cuvintele ei tratate „ca o poveste,” și influența ei anihilată chiar de cei care profitau cel mai mult de darul profetic manifestat prin ea.

Iată ce spunea ea despre rebeliunea de la Minneapolis:

„La acea întâlnire am avut de câteva ori lumină specială din cer. Niciodată nu am simțit mai clar acțiunea Duhului Sfânt asupra mea ca la acea întâlnire. Știu că îngerii lui Dumnezeu stăteau alături de mine să mă ajute. Se părea că trăiesc în lumina clară a Soarelui Neprihăririi, dar spiritul care predomina la acea întâlnire nu era Spiritul lui Dumnezeu. A trebuit să rostesc o mărturie hotărâtă împotriva

spiritului care stăpânea acolo, și de atunci, Domnul a lucrat la fiecare adunare la care am participat, dar mărturia mea a fost tratată cu indiferență, ca o poveste. Am fost acuzată că sunt influențată de fiul meu Willie C. White, de A.T. Jones și de E. J. Waggoner” (The EGW 1888 Materials, 707).

La acea sesiune Dumnezeu intenționa să descopere lumină nouă poporului Său, spre a-l pregăti pentru misiunea la care a fost chemat, adică proclamarea soliei îngerului al treilea. Dar „vierii” s-au temut că vor pierde controlul asupra viei dacă primesc lumina trimisă prin mesagerii lui Dumnezeu. Ei considerau că poporul are toată lumina, și că misiunea lor este aceea de a duce lumina deja primită până la marginile pământului. Dar se înșelau amarnic. Nu aveau nimic de dus, deoarece aveau nevoie să primească mult mai multă lumină, înainte de a putea duce lumii eficient solia îngerului al treilea. Prin comunicare directă, ea spune bisericii că nu au lumina necesară pentru încheierea misiunii. Ascultați ce spune îngerul:

„Nu sunt decât puțini cei care înțeleg solia îngerului al treilea; și totuși, aceasta este solia pentru acest timp. Este adevăr prezent... Însoțitorul meu a spus: „Mai este multă lumină care trebuie să strălucească din Legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei” (MS 15, 1888).

Dacă la 120 de ani de atunci pământul este încă neluminat cu slava lui Dumnezeu, este clar că solia nu a fost înțeleasă „în adevăratul ei caracter,” și nici nu a fost „proclamată prin Duhul.” Această realitate tristă spune multe despre dispoziția noastră de a primi lumină nouă și adevăr prezent. Față de solia 1888, limbajul sufletului nostru a fost: „Știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, dar acesta nu știm de unde este” (Ioan 9:29).

Ei voiau să spună că au încredere în adevărurile vechi, testate de timp, dar cu asemenea noutăți este mai bine să nu te încurci, dacă ai puțin respect pentru vechile hotare.

Care este metoda sigură de a primi cu bucurie „fiecăre rază de lumină trimisă de cer,” dar fără riscul de a te abate de la calea cea dreaptă? Iată o definiție a acestei formule divine:

„Celui care este într-o legătură vie cu Soarele Neprihănirii i se va descoperi permanent lumină nouă din Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni să nu ajungă la concluzia că nu mai există adevăr de descoperit. Căutătorul umil și zelos după adevăr va descoperi raze de lumină prețioase care urmează să fie descoperite din Cuvântul lui Dumnezeu. Există încă multe perle împrăștiate care trebuiesc adunate spre a deveni proprietatea rămășiței poporului lui Dumnezeu” (Testimonies on Sabbath-School Work, 53).

Proprietatea rămășiței, ni se spune, va fi completată de căutători umili și zeloși, care sunt într-o vie legătură cu Soarele Neprihănirii. Întrebarea vine de la sine: Și cum putem ști că suntem sau nu „într-o legătură vie” cu Soarele Neprihănirii, ca să riscăm o angajare în acest domeniu al descoperirii luminii noi?

Intrăm într-o legătură vie cu Soarele Neprihănitului atunci când înțelegem și acceptăm „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” ne recunoaștem responsabilitatea în lepădarea soliei neprihănitului lui Hristos în legătură cu legea, și spunem cu sinceritate: „Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului,” adică suntem dispuși să primim adevărul indiferent cât de umilă ar fi starea mesagerului prin care dorește Dumnezeu să ne vorbească.

Ce ne-ar putea împiedica să adoptăm o astfel de atitudine, la această oră târzie a istoriei?
